

A lelkipásztori fájdalom Jézus példázataiban

Nincs tiszta búza

Időpont: 1941. március, evangélizációs heti bibliaóra

Helyszín: Sopron, Evangélikus Teológia Otthon

Alapige: Mt 13,24–30, 37–43

Más példázatot is adott eléjük, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, aki az ő földébe jó magot vetett; De mikor az emberek alusznak vala, eljőve az ő ellensége és konkolyt vete a búza közé, és elméne. Mikor pedig felnevekedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátszék a konkoly is. A gazda szolgálai pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? honnan van azért benne a konkoly? Ő pedig monda nékik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgálak pedig mondának néki: Akarod-e tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat? Ő pedig monda: Nem. Mert amikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok. Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbé.

Ő pedig felelvén monda nékik: Aki a jó magot veti, az az embernek Fia; A szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a gonosznak fiai. Az ellenség pedig, aki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig az angyalok. Amiképpen azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképpen lesz a világnak végén. Az embernek Fia elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind, és azokat is, akik gonoszságot cselekesznek, És bevetik őket a tüzes kemencébe: ott leszen sírás és fogcsikorgatás. Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában. Akinek van füle a hallásra, hallja.

A konkolyról szóló példázat rendkívül gazdag, még akkor is, ha az Úr Jézus lelkipásztori fájdalmait keressük benne. Amit mondani fogok, távolról sem meríti ki a konkolyról szóló példázatot.

Nincs tiszta búza. Az embernek különösen fáj az, ami nincs, de leginkább fáj az, ami volt, és most nincs. Jézus Krisztus valószínűleg hallott olyan emberről, aki ambicionálta, hogy tiszta fajnővény legyen. Akkor még nem voltak magtisztító gépek. Valószínűleg kezdetleges eszközzel tisztogatta, de garantált tiszta búzát vetett. Az eredmény mégis az lett, hogy nem tiszta a búza. Különösen fáj, hogy ebben nem a búza a hibás, nem is a föld, hanem az egész egy személyes ellenség bosszúja. Anyagi kár szempontjából semmi különbség nincs aközött, hogy villám gyújtotta-e fel a kazalt, vagy egy ellenség bosszúból, mégis sokkal jobban fáj, ha kénytelen az ember látni, hogy egy gonosz kéz zúdította rá ezt a kárt.

Nincs tiszta búza! Mit jelent ez a mi példázat nélküli nyelvünkön? Azt, hogy nincs tiszta ember. Az Úr Jézus hiába veti a tiszta búzát, jön a gonosz, és elveti a maga mérget. Mi megfertőzött keresztyénséget képviselünk, egész életünk csak bukás. Minden olyan ember, aki azt állítja, hogy az ő élete bukdácsolás nélküli keresztyén élet, nem mond igazat, hazudik. Én hiszem, hogy az illető maga sincs erről meggyőződve. Azok, akik arról beszélnek, hogy minden

problémájukat meg tudta oldani Krisztus, nem őszinték, vagy jóindulatból beszélnek így, mert azt gondolják, hogy ezzel csalogathatják megtérésre az embereket. Fájdalmas tény, hogy nincs tiszta búza. Nincs tiszta keresztyén ember. Ez az Úr Jézus Krisztus fájdalma, hogy egész életünk egy lázgörbe. A „Jövel, Jézus, lelkem hő szerelme” kezdetű énekben benne van az újra elbukó és ismét felemelkedő, küzdő ember.

Nincs tiszta búza, nincs tiszta keresztyén egyház sem. Tudjuk, hogy az egyház mi mindent elkövet, hogy tiszta keresztyén egyház legyen. Mindent próbálnak az egyházak, hogy tiszta, céltudatos keresztyénséget képviseljenek. Minden egyház mennyit próbálkozik, hogy nem tárja ki kapuját mindenki előtt, hanem merjen egyházfegyelmet gyakorolni, és kiközösíteni azokat, akik szeplők és sömörök az egyház testén. Tudjuk, hogy a népegyház mily sok veszedelmet rejt magában. Nagy kérdés, lehet-e egy népegyház igazán élő egyház? Nincs tiszta búza! Az összes szektás törekvések abból indulnak ki, hogy nem tudnak ebbe belenyugodni. Előbb-utóbb meg kell nekik is látniuk, mert Isten nagyon gorombán adja tudtukra, hogy nincs tiszta búza, nincs tiszta keresztyén egyház. Minden szektának az a sorsa, hogy előbb utóbb oda is beveti az ördög a maga magvát. Az egyik gyülekezetben próbálkozott egy baptista gyári munkás gyülekezetalapítással. Rendkívül szorgalmasan védte a maga elveit. És mikor legjobban hirdette a tiszta bűnnélküliséget, akkor el kellett távoznia, mert lopott a gyárban. Nem egyszer mondták nekem, hogyan tűrhetem, hogy az egyházban ilyen és olyan bűnösök és paráznák lehetnek együtt. Egy adventista ember szintén tett előttem ilyen kijelentést, de ő maga később elhagyta családját, összeállt egy másik adventista nővel, jelenleg pedig mind a ketten millenisták. Aki azt mondja, hogy a tiszta keresztyénséget meg tudja valósítani, az vagy naiv lélek, vagy be van kötve a szeme.

Az Úr Jézusnak az is fáj, hogy ezt a szomorú tényét az övéi nem tudják olyan türelmesen elhordozni, mint ő, és ahogy megkívánja ő, hogy hordozzák. Nincs tiszta búza. És amikor az emberek mégis próbálkoznak, Jézus kurtán-furcsán visszautasítja: Nem. Máskor elismerte volna bennük, hogy tulajdonképpen jót akarnak. Az emberek, az ő szolgálói nem tudnak egykönnyen belenyugodni, de ő nem akar változtatni, hanem azt mondja: maradjon meg a megkeveredett keresztyénség ebben a földi életben. Gondoljunk arra, hogy a világháború alatt mennyiszor hallottuk: ha van Isten az égből, hogyan tűrheti mindezt. Ez ugyanaz a lélek, amelyik azt hiszi, hogy ennek az állapotnak a tűrése ellenkezik az Isten gondviselésével, mert hiszen ő gondviselő Atyánk. Hogyan engedheti meg a konkolyt? Beszélnek arról, hogy ez ellenkezik Isten bölcsességével. Hiszen Isten így szarvakat ad a bűnösöknek, hogy minél jobban megkeményedjenek bűnösségükben. Az Úr Jézus Krisztusnak nagyon fáj, hogy az emberek az ő türelmét közönyösségnek tekintik. Pedig hát egészen világos a példázatból, hogy a gazda egyáltalában nem volt közönyös, hiszen azért válogatta ki a jó magot és a végén a lekaszált tiszta búzát.

Mindjárt megértjük ennek alapján Lk 9,52–54. „...eltökélte magát, hogy Jeruzsálemba megy. Beménének egy samaritánus faluba ... de nem fogadták be őt. Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondanak: Uram, akarod-e, hogy tűz szálljon alá az égből, de ő megdorgálja őket, mondván, nem tudjátok, minémű lélek lakozik tibennetek.” Ekkor adta nekik a Boanergés nevet, és ettől kezdve hívták őket mennydörgés fiainak. Ez fáj neki. Hogy a szolgálók oly elhamarkodottan készek az ítéletre.

A példázatban világosan megmondja, hogy senkiről sem lehet nekünk ítéletet mondanunk, amíg meg nem érett, amíg a teljes kifejlődési állapotra el nem jut. Akkor lehet azt mondani, ez

a konkoly, ez a búza. És hogy ez így van a keresztyénségre vonatkoztatva, azt nekünk egy sereg példa igazolja. Az előbb olvastuk a samáriai történetet. A keleti ember szemében a legnagyobb udvariatlanság az éjjeli szállás megtagadása. De ha ApCsel 8,5 és azt követő verseket olvassuk, látjuk, hogy mi lett volna abból a samáriai faluból, ha az Úr Jézus hallgat a tanítványok túlbuzgó tanácsára! Kimaradt volna az egész samáriai ébredésből. Van egy másik történet is, amely István vértanú megkövezésére vonatkozik. A tanácsban, amely halálra ítélte, volt valaki, aki halálára szavazott, és a kivégzésnél funkciót is végzett. Ha azt kérték volna Istentől, hogy azt a fiatalságában utálatosan megfertőzött lelket sújtsa le, és ne engedje, hogy összeszedje a férfiakat és asszonyokat, és börtönbe vigye, hol volna akkor most az egész keresztyénség, ha Saul akkor az Úr elveszti. Mi nagyon hamar hajlandók vagyunk ítéletet mondani emberek és közösségek felett, holott meg kell várnunk, míg megéri a dolog. Kérdezd meg magad, amikor az Úr előtt elcsendesedsz, hogy nem lett volna-e joga Istennek tégedet ezerszer elvetnie magától! Mi a magyarázata annak, hogy egyáltalán még élsz? Hogy az Úr szolgálói közé állhatsz, és teológiára jöhatsz? Mi lett volna belőled, ha Isten nem mondta volna: Én még várok, majd a végén mondjátok meg, hogy nekem volt-e igazam, vagy nektek, amikor azt mondtátok, hogy ezt az embert nem érdemes tovább életben hagyni.

Jézus tehát félig-meddig leszögezi azt, hogy a bűn is szolgál Istennek. Ez némileg ugyan túlmegy a példázaton, mert hiszen a konkolyról nem lehet azt mondani, hogy erősíti a búzát. Hogy Isten meghagyja-e a bűnt ezen a világon, az nemcsak kegyelem, hanem az ő bölcsessége is, amellyel a hívők üdvösségét akarja szolgálni. A bűn tartja ébren a hívőket. Ha nem így volna, akkor az egész keresztyénség elerőtlenedett keresztyénség volna. Figyeljük meg, hogy ahol kisebbségi sorsban van a keresztyénség, ott mindig diadalmasabban éli a maga életét. Az a kérdés tehát, el tudom-e túrni a konkolyt, és azt, hogy még nem érkezett el az aratás ideje. Róm 8,24, „*mert reménységben tartattunk meg. A reménység pedig, ha láttatik, nem reménység, mert ha lát valaki, miért reméli is azt.*” Nekünk tehát reménységben kell lennünk, mint ahogy az Úr reménységben volt a konkolyos földdel szemben is.

Az Úrnak fáj, hogy nekünk nincs reménységünk a saját egyházunkkal szemben, amikor azt mondjuk, aludtak azok az emberek, akiknek meg kellett volna akadályozniok, hogy a konkoly elhintessék. Reménységben tartattunk meg. Ha az Úr nem fél a konkolytól, ne aggodalmaskodjunk mi jobban, mint ahogy Isten aggodalmaskodik az országáért. „*Ha a te jobb kezed megbotránkoztat téged, vágd le azt.*” Isten azt követeli, hogy legyünk irgalmatlanok a bűnnel szemben, de legyünk irgalmasok a bűnössel szemben. Legyünk irgalmatlanok a magunk bűneivel szemben. Mihelyt ezt tesszük, meg fogjuk érteni a mások bűneit, és akkor nem fogunk mindjárt ítéletet mondani másokról. Ne akard kiirtani a bűnt, amíg nem érett meg, majd a nagy leszámolás idején. Mert ha megfeszül is a világon mindenki, hogy létrehozza a tiszta vetést, a tiszta búzát, akkor sem lesz eredménye.

Ó, csak Isten Szentlelke adna nekünk fájdalmat afelett, hogy ez a helyzet, és mindig tudnók az ő türelmével nézni ezt a helyzetet, és az ő türelmetlenségével a mi összezavart lelkiállapotunkat.

Ámen